

nævnte Følge ... ligger ogsaa en anden nær for Haanden: Udmeldelse af Folkekirken. Der er sikkert adskillige, der vil sige som saa: En Institution, der behandler sine Medlemmer saaledes, vil vi ikke være Medlemmer af, og de har nu ved Bestemmelsen faaet et godt Paaskud til at sige saaledes og handle derefter. Og de, der gaar, tager som bekendt Skatten med sig, den Skat, hvorom en Præst har sagt og skrevet, at den maaske blev en Pind til Folkekirkens Ligkiste. Og dertil kommer, at de, der bliver tilbage, skal betale saa meget mere, saa det Tidspunkt er maaske ikke langt borte, da adskillige melder sig ud af økonomiske Grunde. Der vil saa nok udenfor samle sig Kredse, hvori de kommer sammen, som aandeligt hører sammen, og saa har vi Folkekirken i fuld Opløsning. Dette er slet ikke Skræmmebilleder eller Fantasibilleder, men noget, som vil følge ganske naturligt af de Forhold, der er skabt." Og saa slutter vedkommende menige Medlem af Folkekirken i dette store, gamle, moderate Venstreblad med følgende, og dermed skal jeg ogsaa slutte: „Men noget saa uretfærdigt, uklogt og skæbnesvangert kan der altsaa blive Flertal for i Folketinget Anno 1922, endda med en Dr. phil. som Ordfører.“

**N. C. Jensen:** Jeg gjorde ved Sagens første Behandling en kort Bemærkning, idet jeg for mit personlige Vedkommende hævdede, at Forslaget om Tilmeldelsespligten var uberettiget og ubetimeligt. Jeg indrømmer, som det ogsaa er sagt fra anden Side i Dag, at ved Tilmeldelsespligten i det foreliggende Lovforslag om Menighedsraad er der et betydeligt Fremskridt fra den Tilmeldelsespligt, der har været i Menighedsraadslovene af 1903 og 1912; det indrømmer jeg fuldt ud, men jeg har aldrig kunnet forstaa og forstaa ikke den Dag i Dag, hvorfor man ikke tager Skridtet fuldt ud og gaar over til at lægge de borgerlige, kommunale Valglistor til Grund. Der er mange, der har villet sige, at det er jo et ret underordnet Spørgsmaal, der ikke betyder meget. Under Sagens Behandling har vi imidlertid alle sammen faaet den Opfattelse, at det er det egentlige Fundament for det hele, og dets synes jeg ogsaa, det maa være. Der maa, naar dette Lovforslag er vedtaget, efter min Mening ske eet af to: Enten maa alle Folkekirkens Medlemmer melde sig til Valglisterne, eller ogsaa maa den næste Opgave blive i den nærmeste Fremtid at lave dette om. Der er efter min Mening ingen Vej udenom. Man kan ikke staa paa det Standpunkt at sige: Vi er Folkekirke-

medlemmer med Hensyn til det ene, nemlig det at bære Byrderne, men vi er ikke som Folkekirkemedlemmer gode nok til at tage Del i dens Ledelse. Det lader sig ikke opføre paa anden Maade end, at alle Folkekirkens Medlemmer melder sig til Valglisterne. Men dette sidste tror jeg ikke paa. Jeg tror, at den Tilmeldelsespligt, vi har haft under de to tidligere Love om Menighedsraad, godtgør, at det ikke er noget, som interesserer Folk i den Grad, at de i det givne Øjeblik melder sig til Valglisterne. Saa siger man, at det er noget, der kun skal ske en Gang. Men for mange Tusinde Mennesker vil det sige, at det skal ske mange Gange, thi det skal jo ske, hver Gang de flytter, og altsaa maaske mange Gange i Byerne, hvor de flytter meget. Og jeg har en Mistanke om, at i København og mange andre Storbyer er der mange Mennesker, der ikke ved, i hvilket Sogn de bor; man kan komme til at tale med Folk herinde, som ikke ved det, og jeg tror, at de har Ret. Men, som sagt, jeg indrømmer, at det foreliggende Lovforslag er et Fremskridt; og Tiden maa saa tilvejebringe de Rettelser, som er nødvendige.

Der er eet under denne Sags Behandling, som har fængslet min Opmærksomhed i ganske betydelig Grad, det er noget, som ikke har været fremme under Forhandlingerne om de to foregaaende Love om Menighedsraad. Fra Socialdemokraternes Side har det altid lydt, fordi det stod paa deres Program, at de vilde en Løsning fra Folkekirken eller en Ophævelse af Folkekirken derved, at den skal skilles ud fra Staten. Men dertil har man ved Forhandlingerne; der gik forud for Menighedsraadslovene af 1903 og 1912, sagt fra anden Side: Ja, men det er ingen Adskillelse, vi vil; vi vil blot søge at gøre det hele saa frisindet, som det er muligt. Under denne Sags Behandling nu her, har jeg med megen Opmærksomhed lagt Mærke til, at det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen ogsaa har gjort sig til Talsmand for en Adskillelse af Stat og Kirke. Det ærede Medlem ønsker det ikke ud fra de samme Synspunkter og Betragtninger som Socialdemokraterne, men jeg kan ikke frigøre mig fra den Tanke, at man alligevel her staar i to Lejre, som mødes i denne samme Betragtning, at det, der er godt for Kirken i Danmark, er, at den gamle Folkekirke forsvinder, og at vi faar en selvstændig Kirke, der er løst fra alle Statsbaand. Det er der jo ikke noget at sige til for dem, der tror, at det er et Gode; men jeg tror ikke, at det er et Gode i kirkelig Henseende, og